ESIMESE ASTME KOHTU MÄÄRUS (esimene koda)

11. september 2007 *

Kohtuasjas T-35/06,

Honig-Verband eV, asukoht Hamburg (Saksamaa), esindajad: advokaadid M. Hagenmeyer ja T. Teufer,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: F. Erlbacher ja B. Doherty,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 14. novembri 2005. aasta määrus (EÜ) nr 1854/2005, millega täiendatakse määruse (EÜ) nr 2400/96 lisa seoses uue nimetuse kandmisega kaitstud päritolunimetuste ja kaitstud geograafiliste tähiste registrisse (Miel de Provence (KGT)) (ELT L 297, lk 3),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees J. D. Cooke, kohtunikud R. García-Valdecasas ja V. Ciucă,

kohtusekretär: E. Coulon,

on andnud käesoleva

määruse

Õiguslik raamistik

1 Nõukogu 14. juuli 1992. aasta määruses (EMÜ) nr 2081/92 põllumajandustoodete ja toiduainete geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste kaitse kohta (EÜT L 208, lk 1; ELT eriväljaanne 3/13, lk 4) sätestatakse vastavalt selle artiklile 1 teatavate põllumajandustoodete ja toiduainete päritolunimetuste ja geograafiliste tähiste ühenduse kaitset käsitlevad eeskirjad.

2 Määruse nr 2081/92 artikli 2 lõike 2 punktis b on geograafiline tähis määratletud kui piirkonna, konkreetse koha või erandjuhtudel riigi nimetus, millega kirjeldatakse

põllumajandustoodet või toiduainet, mis on pärit kõnealusest piirkonnast, konkreetsest kohast või riigist ning mille eriline kvaliteet, maine või muud omadused tulenevad asjaomasest geograafilisest piirkonnast ning mille tootmine ja/või töötlemine ja/või valmistamine toimub määratletud geograafilises piirkonnas.

3 Põllumajandustoote või toiduaine nimetuse kaitstud päritolunimetusena (KPN) või kaitstud geograafilise tähisena (KGT) registreerimine peab selleks vastama määruses nr 2081/92 sätestatud tingimustele ja eeskätt kõnealuse määruse artiklis 4 määratletud tehnospetsifikaadile. Registreerimine annab kõnealusele nimetusele määruse nr 2081/92 artiklites 13 ja 14 määratletud kaitse.

4 Määruse nr 2081/92 artiklites 5–7 kehtestatakse registreerimiskord, mis võimaldab igal ühe ja sama põllumajandustoote või toiduainega tegelevate tootjate ja/või töötlejate ühendusena määratletud rühmal või, teatud tingimustel, igal füüsilisel või juriidilisel isikul esitada kaitstud päritolunimetuse või kaitstud geograafilise tähise registreerimise taotlus kindlaksmääratud geograafilisest piirkonnast pärinevate põllumajandustoodete või toiduainete kohta, mida nad toodavad või valmistavad, sellele liikmesriigile, kus nimetatud geograafiline piirkond asub. Liikmesriik kontrollib, kas taotlus on õigustatud, ning edastab selle komisjonile koos artiklis 4 osutatud tehnospetsifikaadiga (määruse nr 2081/92 artikli 5 lõige 5).

5 Määruse nr 2081/92 artikli 6 lõike 1 alusel kontrollib komisjon kuue kuu jooksul ametliku uurimismenetluse käigus, kas registreerimistaotlus sisaldab kõiki artiklis 4 sätestatud andmeid. Kui komisjon jõuab järeldusele, et nimetus vastab kaitse saamise tingimustele, avaldab ta Euroopa Ühenduste Teatajas mitmesugused andmed taotleja ja kõnealuse toote kohta (määruse nr 2081/92 artikli 6 lõige 2). Kui komisjonile ei esitata vastuväiteid vastavalt määruse nr 2081/92 artiklile 7, kantakse nimetus

komisjoni peetavasse „Kaitstud päritolunimetuste ja kaitstud geograafiliste tähiste registrisse" (määruse nr 2081/92 artikli 6 lõige 3). Seejärel avaldatakse registrisse kantud nimetused Euroopa Ühenduste Teatajas (määruse nr 2081/92 artikli 6 lõige 4).

6 Nõukogu 17. märtsi 1997. aasta määrusega (EÜ) nr 535/97 (EÜT L 83, lk 3; ELT eriväljaanne 3/20, lk 352) muudetud määruse nr 2081/92 artikkel 7 sätestab:

„1. Kuue kuu jooksul pärast artikli 6 lõikes 2 osutatud avaldamist Euroopa Ühenduste Teatajas võib iga liikmesriik esitada registreerimisele vastuväite.

2. Liikmesriikide pädevad ametiasutused tagavad, et kõikidel isikutel, kes tõendavad oma õigustatud majanduslikku huvi, lubatakse taotlusega tutvuda. Lisaks võivad liikmesriigid vastavalt liikmesriikides valitsevale olukorrale võimaldada taotlustega tutvuda ka teistel õigustatud huvi omavatel isikutel.

3. Iga füüsiline või juriidiline isik, keda registreerimine õigustatult puudutab, võib esitada vastuväite kavandatud registreerimisele, saates nõuetekohaselt põhjendatud avalduse oma elu- või asukohaliikmesriigi pädevale ametiasutusele. Pädev asutus võtab vajalikud meetmed, et võtta märkusi või vastuväiteid arvesse ettenähtud tähtaja jooksul.

4. Vastuväide võetakse vastu üksnes juhul, kui see:

– viitab artiklis 2 osutatud tingimuste eiramisele või

– näitab, et pakutud nime registreerimine ohustaks sellega täiesti või osaliselt identset nime või kaubamärki või tooteid, mida on turustatud vähemalt viis aastat enne artikli 6 lõikega 2 ettenähtud avaldamise kuupäeva,

– osutab omadustele, mille kohaselt on nimetus, mille kavandatavat registreerimist taotletakse, üldnimetus.

5. Kui vastuväide on vastuvõetav lõikes 4 määratletud tähenduses, palub komisjon asjaomastel liikmesriikidel üritada kolme kuu jooksul jõuda omavahel kokkuleppele vastavalt siseriiklikele menetlustele. Juhul kui:

a) jõutakse kokkuleppele, edastavad asjaomased liikmesriigid komisjonile kõik asjaolud, mille põhjal kokkulepe saavutati, ning taotleja ja vastuväite esitaja arvamused. Kui artikli 5 kohaselt saadud teave ei ole muutunud, tegutseb komisjon edasi vastavalt artikli 6 lõikele 4. Kui teave on muutunud, algatab komisjon uuesti artiklis 7 sätestatud menetluse;

b) ei jõuta kokkuleppele, teeb komisjon otsuse artiklis 15 sätestatud korras, võttes arvesse mõistlikke ja õiglasi tavasid ning segiajamise tegelikku tõenäosust. Kui

komisjon otsustab nimetuse registreerida, avaldab ta sellekohase teate vastavalt artikli 6 lõikele 4."

7 Komisjoni 17. detsembri 1996. aasta määruse (EÜ) nr 2400/96 (teatavate nimede kandmise kohta kaitstud päritolunimetuste ja kaitstud geograafiliste tähiste registrisse, mis on ette nähtud määruses nr 2081/92 (EÜT L 327, lk 11, ELT eriväljaanne 3/20, lk 143, korduvalt muudetud)) lisas on vastavalt määruse nr 2081/92 artikli 6 lõikele 3 esitatud kaitstud päritolunimetused ja kaitstud geograafilised tähised.

8 Komisjoni 14. novembri 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 1854/2005, millega täiendati määruse nr 2400/96 lisa (ELT L 297, lk 3; edaspidi „vaidlustatud määrus"), kanti registrisse kaitstud geograafiline tähis „Miel de Provence" (Provence'i mesi).

Kohtuvaidluse aluseks olevad asjaolud

9 Hageja on ühing, mille liikmed toodavad ja turustavad mett. Hageja liikmed turustavad juba aastakümneid mitut meesegu nimetuse „Honig aus der Provence" (Provence'i mesi) all.

10 Komisjon avaldas määruse nr 2081/92 artikli 6 lõike 2 alusel 30. oktoobril 2003 Prantsuse ametiasutuste taotluse nimetuse „miel de Provence" registreerimiseks (ELT C 261, lk 4). See taotlus põhines vastavalt määruse nr 2081/92 artiklile 4 tehnospetsifikaadil, millega välistati päevalille kasutamine.

11 Hageja esitas oma 29. märtsi 2004. aasta kirjas Saksa pädevale ametiasutusele Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Saksamaa föderaalne põllumajandus- ja toiduamet) vastuväite nimetuse „miel de Provence" registreerimisele.

12 Saksamaa Liitvabariik teatas selle kirja põhjal komisjonile 22. aprillil 2004 saadetud kirjas, et ta on määruse nr 2081/92 artikli 7 lõike 1 alusel registreerimise vastu.

13 Komisjon teatas 11. jaanuari 2005. aasta kirjas Saksa ametiasutustele, et vastuväide on vastuvõetav ja palus neil võtta ühendust Prantsuse ametiasutustega.

14 Pädev Prantsuse ametiasutus – põllumajandus-, toidu-, kalandus- ja maaeluministeerium – võttis oma 16. märtsi 2005. aasta kirjaga Saksa ametiasutuste vastuväite suhtes seisukoha, jäädes registreerimistaotlusele kindlaks.

15 Hageja esitas 2. mai 2005. aasta kirjaga pädevale Saksa ministeeriumile nimetatud 16. märtsi 2005. aasta kirja kohta märkused. Saksa ametiasutused edastasid 2. mai 2005. aasta kirja komisjonile 24. mail 2005, et aidata viimasel otsust teha.

16 14. novembril 2005 võttis komisjon vastu vaidlustatud määruse, kandes nimetuse „miel de Provence (KGT)" määruse nr 2400/96 lisasse. Vaidlustatud määrus avaldati 15. novembril 2005 Euroopa Liidu Teatajas.

Menetlus ja poolte nõuded

17 Hageja algatas Esimese Astme Kohtu kantseleisse 30. jaanuaril 2006 esitatud hagiavaldusega käesoleva menetluse.

18 Komisjon esitas 24. aprillil 2006 Esimese Astme Kohtu kantseleis registreeritud eraldi dokumendiga Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 114 alusel vastuvõetamatuse vastuväite.

19 Hageja esitas vastuvõetamatuse vastuväite kohta omapoolsed kirjalikud märkused 16. juunil 2006.

20 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

– lükata vastuvõetamatuse vastuväide tagasi;

– tühistada vaidlustatud määrus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

21 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

22 Esimese Astme Kohus võib kodukorra artikli 114 kohaselt ühe poole taotlusel teha otsuse vastuvõetamatuse kohta ilma sisulisi küsimusi arutamata. Vastavalt sama artikli lõikele 3 on taotluse edasine menetlus suuline, kui Esimese Astme Kohus ei otsusta teisiti. Käesolevas kohtuasjas leiab Esimese Astme Kohus, et antud kohtuasjas on toimikus sisalduvad materjalid asja piisavalt selgitanud ning taotluse kohta võib otsuse teha suulist menetlust algatamata.

Poolte argumendid

23 Komisjon väidab, et hagi on vastuvõetamatu põhjustel, et vaidlustatud määrus on üldakt, et hageja ei ole kutseühinguna teistest isikutest erinevas olukorras ja et hageja ei saa tugineda tõhusa kohtuliku kaitse puudumisele.

24 Komisjon väidab kõigepealt, et määrused, millega komisjon kaitseb geograafilisi tähiseid ja päritolunimetusi vastavalt alusmäärusele, käesoleval juhul määrusele nr 2081/92, on EÜ artikli 249 teise lõigu tähenduses üldkohaldatavad aktid, mida kohaldatakse objektiivselt määratletud olukordadele ja mis toovad kaasa õiguslikke tagajärgi abstraktselt määratletud isikute ringile (Esimese Astme Kohtu 9. novembri 1999. aasta määrus kohtuasjas T-114/99: CSR Pampryl *vs*. komisjon, EKL 1999, lk II-3331, edaspidi „määrus CSR Pampryl", punktid 42 ja 43; Esimese Astme Kohtu 30. jaanuari 2001. aasta määrus kohtuasjas T-215/00: La Conqueste *vs*. komisjon, EKL 2001, lk II-181, edaspidi „määrus La Conqueste", punkt 33, ja Esimese Astme Kohtu 6. juuli 2004. aasta määrus kohtuasjas T-370/02: Alpenhain-Camembert-Werk jt *vs*. komisjon, EKL 2004, lk II-2097, punkt 55).

25 Komisjon väidab samuti, et oma liikmete huvide kaitsmiseks ja esindamiseks asutatud kutseühing saab tühistamishagi esitada vaid kolme liiki olukordades. Nende kolme olukorra hulgast tugineb hageja tema arvates ainult kahele, see tähendab sellele, kus õigusnorm annab sõnaselgelt ühingule rea menetluspädevusi, ja olukorrale, kus ühing esindab selliste ettevõtete huve, kellel on endal menetluse algatamise õigus.

26 Esiteks väidab komisjon, et eespool punktis 24 viidatud Euroopa Kohtu ja Esimese Astme Kohtu väljakujunenud kohtupraktika järgi ei anna määrus nr 2081/92 menetluslikke tagatisi eraõiguslikele isikutele ja seega ka kutseühingutele. Määruse nr 2081/92 artikkel 7 näeb tema sõnul ette ainult liikmesriigi vastuväite, ja hageja kirjad ei saa olla selline vastuväide, isegi kui pädev Saksa ametiasutus nendele viitas ja isegi kui hageja adresseeris kirjad otse komisjonile.

27 Teiseks väidab komisjon, et ka hageja liikmetel ei ole hagi esitamise õigust. Nende olukord ei erine komisjoni arvates teiste ühenduse ja kolmandate riikide meetootjate ja -turustajate omast, kes on oma tooteid turustanud kõnealuse nimetuse all („miel

de Provence") ja kellel ei ole seda nüüdsest registreerimise tõttu kaitstud nimetust enam kasutada lubatud.

28 Lõpuks väidab komisjon, et hagi vastuvõetamatust ei sea kahtluse alla hageja argument tõhusa kohtuliku kaitse nõude kohta. Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika järgi alates 15. juuli 1963. aasta otsusest kohtuasjas 25/62: Plaumann *vs*. komisjon (EKL 1963, lk 197), mida kinnitati 25. juuli 2002. aasta otsusega kohtuasjas C-50/00 P: Unión de Pequeños Agricultores *vs*. nõukogu (EKL 2002, lk I-6677), on määruse peale esitatud tühistamishagi vastuvõetav ainult juhul, kui on tõendatud hageja isiklik huvi.

29 Hageja peab ennast vaidlustatud määrusest otseselt ja isiklikult puudutatuks.

30 Ta väidab esiteks, et vastulause- ja lepitusmenetluse algatajana ja läbirääkijana oli ta nimetuse „miel de Provence" registreerimisprotsessi aktiivselt kaasatud ja et selline menetluslikust aspektist kaasatus ühenduse selle akti vastuvõtmisse tõendab tema isiklikku huvi.

31 Selle kohta selgitab hageja, et tema menetluslikust aspektist aktiivne kaasatus otsustusprotsessi tuleb käesoleval juhul välja vastulausemenetluse konkreetsest käigust. Ta rõhutab, et vastuväidet nimetuse „miel de Provence" registreerimisele ei esitanud Saksamaa Liitvabariik, vaid tema ise, ja et selle vastuväite edastas komisjonile ainult formaalselt Saksamaa Liitvabariigi ministeerium. Tema sõnul algatati lepitusmenetlus üksnes tema algatusel ja hageja leiab, et sellest piisab tema hagi esitamise õiguse tunnustamiseks (Euroopa Kohtu 20. märtsi 1985. aasta otsus kohtuasjas 264/82: Timex *vs*. komisjon ja nõukogu, EKL 1985, lk 849, ja Euroopa Kohtu

28. jaanuari 1986. aasta otsus kohtuasjas 169/84: Cofaz *vs*. komisjon, EKL 1986, lk 391). Hageja peab ennast esitatud vastuväite ainsaks läbirääkijaks ja väidab selles suhtes, et vaidlustatud määruse põhjenduses 5 nimetatakse sõnaselgelt, et vastuväite edastasid Saksa ametiasutused.

32 Teiseks leiab hageja, et vaidlustatud määrus puudutab teda isiklikult seetõttu, et kahjustati temale määruse nr 2081/92 artikli 7 lõikega 3 antud menetluslikke tagatisi. Ta väidab kõigepealt, et see artikkel annab talle menetlusliku õiguse liikmesriikide vastuväite esitamise eriõigusest sõltumatu vastulause esitamiseks ja et ta kasutas seda õigust. Hageja on seisukohal, et määruse nr 2081/92 menetluseeskirjad nägid selle füüsilise või juriidilise isiku vastuväite esitamise õiguse jaoks ette ainult organisatoorse toe riigi pädevatelt asutustelt. Ta juhib ühtlasi tähelepanu sellele, et seda vastuväite esitamise õigust täpsustati ja rõhutati määruse nr 2081/92 asendanud nõukogu 20. märtsi 2006. aasta määrusega (EÜ) nr 510/2006 põllumajandustoodete ja toidu geograafiliste tähiste ja päritolunimetuste kaitse kohta (ELT L 93, lk 12) tehtud muudatustega.

33 Hageja lisab, et komisjon märkis vaidlustatud määruse põhjenduses 8, et ta põhjendab oma registreerimisotsust asjaoluga, et ei tõendatud piisavalt, et Saksa tootjad oleks tõepoolest majanduslikult puudutatud. Hageja leiab, et sellest tulenevalt on tal menetluslikud õigused, mida ei ole käesoleval juhul järgitud.

34 Lõpuks vaidlustab hageja määruse nr 2081/92 artiklit 7 käsitleva kohtupraktika tõlgendamise komisjoni poolt. Need kohtuotsused ei räägi hageja arvates tema argumentide vastu, sest käesolev kohtuasi on tema arvates erinev kohtuasjadest, milles anti kohtumäärused La Conqueste ja Alpenhain, samuti Esimese Astme Kohtu 13. detsembri 2005. aasta määrus kohtuasjas T-381/02: Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort *vs*. komisjon (EKL 2005, lk II-5337).

35 Kolmandaks väidab hageja, et tema liikmeid, kelle huve ta esindab, on isiklikult puudutatud, ning järeldab, et see annab talle hagi esitamise õiguse.

36 Selles suhtes väidab hageja, et tema liikmed on teistest erinevas olukorras nimetuse „miel de Provence" registreerimise tagajärgede tõttu, mis puudutavad otseselt liikmete majanduslikku olukorda. See eristavat tema liikmeid kõikidest potentsiaalselt puudutatud ettevõtjatest, sest nemad on juba üle viie aasta turustanud oma tooteid Saksamaal nimetusega „Honig aus der Provence" (Provence'i mesi).

37 Neljandaks leiab hageja, et vaidlustatud määrus võrdub sisu poolest tema suhtes tehtud otsusega. Nimelt kujutab vaidlustatud määrus endast ka otsust tema vastuväite tagasilükkamise kohta ja seega see eristab teda teistest.

38 Viiendaks väidab hageja, et määrus puudutab teda isiklikult tõhusa kohtuliku kaitse põhimõtte seisukohast. Ta väidab, et tal ei ole võimalik saada vastust eelotsusetaotluse raames ilma vaidlustatud määrust rikkumata. Peale selle ei ole hageja arvates vajalikku siseriiklikku õiguskaitsevahendit olemas.

Esimese Astme Kohtu hinnang

39 Tulenevalt EÜ artikli 230 neljandast lõigust on füüsilise või juriidilise isiku poolt määruse peale esitatud tühistamishagi vastuvõetavuse tingimuseks see, et vaidlustatud määrus oleks sisuliselt otsus, mis puudutab seda isikut otseselt ja isiklikult. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt eristatakse määrust otsusest selle alusel, kas

asjaomane akt on üldkohaldatav või mitte (Euroopa Kohtu 23. novembri 1995. aasta määrus kohtuasjas C-10/95 P: Asocarne *vs.* nõukogu, EKL 1995, lk I-4149, punkt 28, ja Euroopa Kohtu 24. aprilli 1996. aasta määrus kohtuasjas C-87/95 P: CNPAAP *vs.* nõukogu, EKL 1996, lk I-2003, punkt 33). Akt on üldkohaldatav, kui see on kohaldatav objektiivselt määratletud olukordadele ja toob endaga kaasa õiguslikke tagajärgi üldiselt ja abstraktselt määratletud isikute kategooria suhtes (Esimese Astme Kohtu 10. juuli 1996. aasta otsus kohtuasjas T-482/93: Weber *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-609, punkt 55).

40 Käesoleval juhul tagab vaidlustatud määrus nimetusele „miel de Provence" määruses nr 2081/92 sätestatud geograafiliste tähiste kaitse, kusjuures geograafiline tähis on määratletud selle määruse artikli 2 lõike 2 punktis b kui piirkonna, konkreetse koha või erandjuhtudel riigi nimetus, millega kirjeldatakse põllumajandustoodet või toiduainet, mis on pärit kõnealusest piirkonnast, konkreetsest kohast või riigist ning mille eriline kvaliteet, maine või muud omadused tulenevad asjaomasest geograafilisest piirkonnast ning mille tootmine ja/või töötlemine ja/või valmistamine toimub määratletud geograafilises piirkonnas.

41 Registreerimisest tulenev kaitse seisneb nimetuse „miel de Provence" kasutamise õiguse reserveerimises tootjatele, kelle tooted vastavad tehnospetsifikaadis toote „miel de Provence" valmistamiseks kehtestatud geograafilistele ja kvaliteediga seotud nõuetele. Nagu komisjon õigesti rõhutas, ei ole vaidlustatud määrus sugugi adresseeritud kindlaksmääratud ettevõtjatele nagu hageja ja annab kõikidele ettevõtjatele, kelle tooted vastavad ettenähtud geograafilistele ja kvaliteediga seotud nõuetele, õiguse neid turustada eespool viidatud nimetusega ja võtab selle õiguse kõikidelt isikutelt, kelle tooted ei vasta nendele tingimustele, mis on ühesugused kõikide ettevõtjate jaoks. Vaidlustatud määrus kehtib nii kõikidele toote „miel de Provence" tootjatele, kellel on õigusnormide alusel lubatud seda nimetust kasutada, kui ka kõikidele – praegustele ja tulevastele (vajaduse korral, pärast määruse nr 2081/92 artikli 13 lõikes 2 osutatud üleminekuperioodi lõppu) – tootjatele, kellel seda nimetust kasutada ei ole lubatud. See ei ole suunatud ainult liikmesriikide tootjatele, vaid sellel on

õiguslikud tagajärjed ka teadmata arvule kolmandate riikide tootjatele, kes soovivad eksportida toodet „miel de Provence" ühendusse täna või tulevikus.

42 Seega on vaidlustatud määrus EÜ artikli 249 teise lõigu tähenduses üldkohaldatav meede. Seda kohaldatakse objektiivselt määratletud olukordadele ja see toob kaasa õiguslikke tagajärgi abstraktselt määratletud isikute ringile (vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 15. septembri 1998. aasta määrus kohtuasjas T-109/97: Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-3533, punkt 51; Esimese Astme Kohtu 26. märtsi 1999. aasta määrus kohtuasjas T-114/96: Biscuiterie-confiserie LOR ja Confiserie du Tech *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-913, punktid 27–29, ja kohtumäärus CSR Pampryl, punktid 42 ja 43).

43 Ei ole siiski välistatud, et olemuselt ja ulatuselt õigustloov säte võib konkreetset füüsilist või juriidilist isikut isiklikult puudutada. See kehtib juhul, kui asjaomane akt mõjutab konkreetset isikut viimase teatavate eriomaduste tõttu või faktilise olukorra tõttu, mille poolest ta erineb kõigist teistest isikutest, ja mis seetõttu eristab teda sarnaselt otsuse adressaadiga (Euroopa Kohtu otsus eespool viidatud kohtuasjas Plaumann *vs.* komisjon, punkt 223; Euroopa Kohtu 18. mai 1994. aasta otsus kohtuasjas C-309/89: Codorníu *vs.* nõukogu, EKL 1994, lk I-1853, punktid 19 ja 20, ja eespool viidatud kohtuotsus Unión de Pequeños Agricultores *vs.* nõukogu, punkt 36; eespool viidatud kohtuotsus Weber *vs.* komisjon, punkt 56).

44 Käesoleval juhul esitas hageja oma eristatuse põhjenduseks viis argumenti, aga need ei võimalda välja tuua talle eriomast omadust ega iseloomulikku faktilist olukorda, mis seetõttu eristaksid teda teistest asjaomastest ettevõtjatest.

45 Hageja menetluslikel õigustel põhineva argumendi osas tuleb kõigepealt meelde tuletada, et õigustloovate aktide väljatöötamise protsess ega õigustloovad aktid kui üldkohaldatavad aktid ise ei eelda vastavalt ühenduse õiguse üldpõhimõtetele, nagu õigus olla ära kuulatud, puudutatud isikute osavõttu, sest kõnealuste isikute huvid loetakse esindatuks poliitiliste organite poolt, kes kõnealuseid akte vastu võtavad (eespool viidatud kohtumäärused Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel *vs.* komisjon, punkt 60; CSR Pampryl, punkt 50, ja La Conqueste, punkt 42). Seetõttu oleks sõnaselgelt tagatud menetluslike õiguste puudumise korral EÜ artikli 230 sõnastuse ja mõttega vastuolus lubada igal eraõiguslikul isikul, kui ta osales õigustloova akti ettevalmistamisel, esitada seejärel selle akti vastu hagi (eespool viidatud kohtumäärused Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel *vs.* komisjon, punkt 68; CSR Pampryl, punkt 50, ja La Conqueste, punkt 42).

46 Käesoleva hagi vastuvõetavust tuleb seega hinnata ainult määrusega nr 2081/92 spetsiaalselt eraisikutele ette nähtud menetluslike tagatiste seisukohast (vt selle kohta kohtumäärus CSR Pampryl, punkt 51).

47 Ent vastupidi hageja väidetule kuuluvad selle määrusega ette nähtud vastulausemenetluses eraõiguslikele isikutele antud menetluslikud tagatised liikmesriikide ainuvastutusse ja need ei laiene komisjonile.

48 Määruse nr 2081/92 artikli 7 lõige 1 annab seega registreerimise komisjoni ees vaidlustamise õiguse ainult liikmesriikidele. Kui sama määruse artikli 7 lõike 3 järgi võib iga füüsiline või juriidiline isik, keda registreerimine õigustatult puudutab, samuti esitada vastuväite kavandatud registreerimisele, peab ta selleks saatma nõuetekohaselt põhjendatud avalduse oma elu- või asukohaliikmesriigi pädevale ametiasutusele. See säte ei kohusta asjaomast liikmesriiki seda vastuväidet komisjonile edastama, vaid ainult võtma vajalikke meetmeid selle vastuväite tähtaegselt „arvessevõtmiseks" (kohtumäärus La Conqueste, punkt 45). Pealegi, kui vastavalt määruse nr 2081/92 põhjendusele 13 peaks „registreerimine […] võimaldama igal asjaga isiklikult ja

otseselt seotud isikul kasutada oma õigusi, teavitades komisjoni liikmesriigi kaudu oma vastuväitest", siis toimub see teatamine „liikmesriigi kaudu". Ükski määruse nr 2081/92 artikli 7 säte ei luba komisjonil arvesse võtta vastuväidet, mille on talle esitanud keegi teine peale liikmesriikide. Lõpuks sätestab juhuks, kui vastuväide tunnistatakse määruse nr 2081/92 artikli 7 lõike 4 tähenduses „vastuvõetavaks", sama artikli lõige 5, et komisjon palub asjaomastel liikmesriikidel üritada jõuda omavahel kokkuleppele, nägemata selleks ette eraõiguslike isikute sekkumist (kohtumäärus La Conqueste, punkt 45).

49 Hageja ei saa seega tõhusalt tugineda argumendile, et vaidlustatud määruse põhjenduses 5 nimetatakse sõnaselgelt, et vastuväite edastasid Saksa ametiasutused, tõendades nii, et komisjon pidas hagejat ainsaks läbirääkijaks. Nagu on rõhutatud eelmises punktis, ei ole komisjonil lubatud arvesse võtta eraõiguslike isikute vastuväiteid. Vastuvõetavad on ainult liikmesriikide vastuväited. Vaidlustatud määruse põhjendus 5 piirdub seega määruses nr 2081/1992 kehtestatud vastulausemenetluse kirjeldamisega ning ei võimalda seega anda hagejale menetluslikku õigust.

50 Hageja argumendi osas, et komisjoni viidatud kohtupraktikas käsitletakse käesolevast erinevat olukorda, tuleb tõdeda, et see kohtupraktika tõlgendab määruse nr 2081/92 artiklit 7, millele hageja tugineb, nii, et tema argument tuleb tagasi lükata.

51 Mis puudutab hageja argumenti muudetud määruse nr 510/2006 kohta, siis tuleb rõhutada, et see määrus ei ole käesolevas asjas kohaldatav ja järelikult ei ole võimalik sellest käesoleva kohtuvaidluse lahendamiseks järeldusi teha. Igal juhul võiks määrust nr 510/2006 tõlgendada ka nii, et see välistab sellise tagatise olemasolu määrusega nr 2081/92 kehtestatud süsteemis.

52 Tuleks lisada, et määruse nr 2081/92 artikli 7 sätted eraõiguslike isikute vastuväite esitamise õiguse kohta erinevad oluliselt dumpingu ja subsiidiumide valdkonnas esinevatest väga spetsiifilistest sätetest, mis annavad teatud ettevõtjatele erirolli ühenduse menetluses, mille tulemusel kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks või subsiidiumidevastased maksud (vt selle kohta Euroopa Kohtu 4. oktoobri 1983. aasta otsus kohtuasjas 191/82: Fediol *vs*. komisjon, EKL 1983, lk 2913, punktid 16 ja 25). Järelikult ei ole käesoleval juhul asjakohane viide eespool viidatud kohtuotsusele Timex, milles tunnistati vastuvõetavaks dumpinguvastases küsimuses kaebuse esitaja esitatud hagi just nimelt kaebuse esitajatele alusmäärusega antud õiguste ja selle kaebuse esitaja aktiivse rolli tõttu dumpinguvastases eeluurimises, samuti seetõttu, et dumpinguvastane tollimaks oli kehtestatud selle kaebuse esitaja individuaalse olukorra põhjal, ning eespool viidatud kohtuotsusele Cofaz kaebuse esitajast ettevõtjatele antud menetluslike tagatiste kohta, mis lubavad neil nõuda, et komisjon tuvastaks ühenduse riigiabieeskirjade rikkumise.

53 Esitatust tuleneb, et määrus nr 2081/92 ei sätesta eraõiguslikele isikutele ühenduse tasandil spetsiifilisi menetluslikke tagatisi (kohtumäärus CSR Pampryl, punkt 55), ja et hageja ei saa seega tugineda nendele menetluslikele tagatistele.

54 Hageja ei saa tõhusalt tugineda ka asjaolule, et vaidlustatud määrusel on oluline majanduslik mõju tema liikmete tegevusele. Nimelt asjaolu, et üldkohaldatav akt võib kaasa tuua erinevaid konkreetseid tagajärgi erinevatele õigussubjektidele, kelle suhtes seda kohaldatakse, ei erista neid subjekte kõigist teistest asjaomastest ettevõtjatest, kui – nagu käesolevas kohtuasjas – see akt kuulub kohaldamisele objektiivselt määratletud olukorrast tulenevalt (Esimese Astme Kohtu 22. veebruari 2000. aasta otsus kohtuasjas T-138/98: ACAV jt *vs*. nõukogu, EKL 2000, lk II-341, punkt 66, ja kohtumäärus La Conqueste, punkt 37).

55 Vastupidi, vaidlustatud määrus puudutab hageja liikmeid ettevõtjaid ainult nende meetootja või -turustaja staatuses ja juhul, kui nad ei täida kaitstud geograafilise tähise „miel de Provence” kasutamise tingimusi. Määrus puudutab neid seega

samamoodi nagu kõiki teisi, mitte ainult Saksamaa, vaid ka teiste ühenduse liikmesriikide ja isegi kolmandate riikide ettevõtjaid, kelle tooted ei vasta enam kõnealuste ühenduse sätete nõuetele.

56 Asjaolu, et hageja liikmed on oma tooteid juba kaua aega nimetuse „Honig aus der Provence" all turustanud, ei anna neile neid eristavat eriõigust. Seetõttu ei erine hageja olukord millegi poolest teiste tootjate omast, kes on samuti oma tooteid nimetuse „miel de Provence" all turustanud ja kellel ei ole lubatud seda nimetust enam kasutada, kuna see on registreeritud kaitstud geograafilise tähisena (vt selle kohta eespool viidatud kohtumäärus Alpenhain-Camembert-Werk jt *vs.* komisjon, punkt 66, ja Esimese Astme Kohtu 13. detsembri 2005. aasta määrus kohtuasjas T-397/02: Arla Foods jt *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-5365, punkt 58).

57 Euroopa Kohus on sõnaselgelt kinnitanud, et asjaolust, et üks hageja satub päritolunimetuse registreerimise määruse vastuvõtmise tõttu olukorda, kus ta peab määruse tingimustele vastamiseks oma tootmisstruktuuri vastavalt kohandama, ei piisa selleks, et ta oleks isiklikult puudutatud akti adressaadiga sarnasel viisil (Euroopa Kohtu 30. jaanuari 2002. aasta määrus kohtuasjas C-151/01 P: La Conqueste *vs.* komisjon, EKL 2002, lk I-1179, punkt 35).

58 Seda lahendust ei sea kahtluse alla hageja argument, mille järgi puudutas vaidlustatud määrus teda isiklikult ja kujutab endast tema arvates tegelikult tema suhtes tehtud otsust. Määrust kui üldkohaldatavat akti ei saa käesoleval juhul samastada otsusega.

59 Lõpuks, mis puutub hageja argumenti, mis tugineb tõhusa kohtuliku kaitse nõudele, siis tuleb kõigepealt märkida, et tühistamishagiga ei ole võimalik otse ühenduse

kohtusse pöörduda isegi juhul, kui ühenduse kohtu teostatud uurimise tulemusena oleks tõendatud, et siseriiklikud menetlusnormid ei võimalda eraõiguslikul isikul esitada hagi, millega oleks võimalik vaidlusaluse ühenduse akti kehtivust vaidlustada (Euroopa Kohtu 12. detsembri 2003. aasta määrus kohtuasjas C-258/02 P: Bactria *vs*. komisjon, EKL 2003, lk I-15105, punkt 58).

60 Peale selle on Euroopa Kohus EÜ artikli 230 neljandas lõigus sätestatud isikliku huvi tingimuse kohta sõnaselgelt öelnud, et viimast tuleb küll tõlgendada tõhusa kohtuliku kaitse põhimõttega arvestades, ja võttes arvesse erinevaid asjaolusid, mis hagejat teistest eristavad, kuid selle tõlgenduse tulemusena ei saa kõrvale heita asjaomast tingimust, mis on sõnaselgelt asutamislepingus ette nähtud, ilma et ületataks sama lepinguga ühenduse kohtutele antud pädevust. Sellest tulenevalt ei saa ükski füüsiline ega juriidiline isik nimetatud tingimuse täitmata jätmise korral igal juhul esitada määruse peale tühistamishagi (eespool viidatud Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas Unión de Pequeños Agricultores *vs*. nõukogu, punktid 37 ja 44, ja 1. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-263/02 P: komisjon *vs*. Jégo-Quéré, EKL 2004, lk I-3425, punkt 36).

61 Esitatud põhjendustest järeldub, et hagejat ei saa Saksa meetootjate ühinguna käsitleda vaidlustatud määrusest isiklikult puudutatuna EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses.

62 Esitatust tuleneb, et kuna vaidlustatud määrus on üldkohaldatav meede ja ei puuduta hagejat tema teatavate eriomaduste tõttu või faktilise olukorra tõttu, mille poolest ta erineb kõigist teistest isikutest, ja mis seetõttu eristab teda, on hagi vastuvõetamatu.

Kohtukulud

63 Kodukorra artikli 87 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb nii hageja kui ka komisjoni kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda)

määrab:

1. Jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

2. Mõista komisjoni kohtukulud välja hagejalt ja jätta hageja kohtukulud tema enda kanda.

Luxembourg, 11. september 2007

Kohtusekretär	Koja esimees
E. Coulon	J. D. Cooke